

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 791/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť K. N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 154/2014-60 z 29. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. N. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2014 doručená elektronicky a 6. októbra 2014 písomne doplnená sťažnosť K. N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 154/2014-60 z 29. mája 2014 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „Dňa 19.05.2011 o 5.30 hod. SEČ som bol represívnymi zločkami PZ (kukláčmi) prepadnutý a v rozpore s platnou legislatívou zatknutý. Po tomto protizákonnom zásahu som bol uznesením miestne a vecne nepríslušného Okr. súdu IV protiprávne pozbavený na osobnej slobode - väzbou...

Dňa 17.2.2012 bol v mojej prítomnosti vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/168/2011, ktorým ma súd uznal za vinného v bode 1/ rozsudku z prečinu Ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom Krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ rozsudku za vinného z prečinu Výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom Ohovárania podľa § 373 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. Tieto netrestné skutky mali byť údajne spáchané nezverejneným emailom s obsahom trestného podnetu podaného proti rozhodovacej právomoci sudcov a prokurátorov počas ich služobného výkonu.

Za uvedené mi bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Nevinný sťažovateľ... po podmienčnom prepustení z trestnice podal dovolanie adresované Najvyššiemu súdu SR...proti sp.zn.:3T 168/2011 zo dňa 17.02.2012 OS BA IV a proti spisu zn.: 4To/74/2013 zo dňa 26.4.2012 KS BA. Najvyšší súd SR... vydal meritórny Rozsudok ozn.pod.sp.zn.:2Tdo 22/2013 z 28.05.2013,... na základe ktorého zrušil rozhodnutie prvostupňového a konečné rozhodnutie odvolacieho v Bratislave a vrátil spis späť odvolaciemu Krajskému súdu BA na opakované prejednanie veci. “.

Zo sťažnosti a z jej príloh ďalej vyplynulo, že krajský súd po vrátení veci na nové konanie „*mimoriadnym opravným rozsudkom*“ sp. zn. 4 To 74/2013 z 5. septembra 2013 zrušil nezákonné odsúdenie sťažovateľa. „*Poškodený sťažovateľ*“ následne podal na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody, ktorou sa domáhal proti spoločnosti ZONER, s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), zaplata náhrady škody v sume 100 € za každý deň straty osobnej slobody spôsobenej „*nedodržaním*

technologických postupov..., dostatočným nezabezpečením ochranných prvkov pri prevádzkovaní siete Internetu... čím nepriamo spôsobil, že krivo obvinený a následne protiústavne väzobne stíhaný, nezákonne odsúdený nevinný sťažovateľ... bol násilím v rozpore so zákonmi právneho štátu obmedzovaný na slobode odo dňa 19.05.2011 až do dňa jeho prepustenia na slobodu dňa 22.10.2012“. Sťažovateľ súčasne s podaným návrhom požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 39 C 43/2013-36 z 28. mája 2013 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením sp. zn. 8 Co 425/2013 z 23. septembra 2013 napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Okresný súd po právoplatnosti uznesenia č. k. 39 C 43/2013-36 z 28. mája 2013 výzvou z 5. novembra 2013 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh v sume 3 126 € v lehote 10 dní od doručenia predmetnej výzvy. Pretože sťažovateľ súdny poplatok v stanovenej lehote nezaplatil, okresný súd uznesením č. k. 39 C 43/2013-53 z 8. januára 2014 konanie zastavil. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd namietaným rozhodnutím uznesenie okresného súdu o zastavení konania ako vecne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa «Okresný súd návrh „o oslobodenie od poplatkov“ nezákonne zamietol pričom drzo zaviazal nemajetného sťažovateľa bez finančných prostriedkov, aby jednorazovo zaplatil na účet súdu sumu vo výške 3.126 €... Sťažovateľ tento šikanózný poplatok súdu nezaplatil z jediného dôvodu, lebo nemá finančné prostriedky pričom splnil zákonné podmienky „o oslobodení od poplatkov“. Prvostupňový súd vo veci úspešného uplatnenia práva sťažovateľom nekonal. Návrh zamietol jedine z dôvodu jednorazového nezaplatenia poplatku vo výške 3.126 €... Odmietnutý a poškodený sťažovateľ podal na základe šikanózneho a nezákonného vykonávania práva justičnou mafiou odvolanie na Krajský súd BA. Senát Krajského súdu BA napriek zákonným dôvodom ustanovených § 29, § 30. § 138 O.s.p., uznesením č.k: 6Co/154/2014-60... zo dňa 29.05.2014... odvolanie proti nezákonnej jednorazovej platbe vo výške 3.126 €... opakovane protizákonne zamietol.».

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 € za každý deň „nezákonného pozbavenia a straty osobnej slobody spôsobenej

netrestným skutkom“, ktoré odôvodnil tým, že „*prvostupňovým, OS BA V a odvolacím, KS BA, bolo v rozpore so zákonom zamietnuté taxatívne a explicitne zákonom ustanovené oslobodenie od súdnych poplatkov v prípade nemajetného, nezamestnaného sťažovateľa žijúceho dlhodobo hlboko pod hranicou životného minima za ním podaný oprávnený návrh...*, zároveň došlo k závažnému zásahu do práv nevinného sťažovateľa a jemu blízkej rodiny nezákonným pozbavením a obmedzovaním osobnej slobody“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods.1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl.46 Ústavy SR v uznesení Krajského súdu v Bratislava ozn. pod č.k.: 6Co/154/2014-60... zo dňa 29.05.2014, proti odvolaniu Okresného súdu BA V pod č.k.: 39C/43/2913-53 z 08.01.2014, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k.: 6Co/154/2014-60... zo dňa 29.05.2014, a uznesenie Okresného súdu Bratislava č.k.: 39C/43/2913-53 z 08.01.2014 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Bratislava V vracia na ďalšie konanie.

3. Odporca, Zoner software, a.s.,... je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu... zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 100,- eur... za každý deň straty jeho osobnej slobody odo dňa 19.05.2011... až do dňa jeho prepustenia na slobody dňa 22.10.2012 a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet právneho zástupcovi sťažovateľa.

Alternatívny nález:

... Odporca, Zoner software, a.s.,..., je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 52.100,- eur... za každý deň straty jeho osobnej slobody odo dňa 19.05.2011... až do dňa jeho prepustenia na slobody dňa 22.10.2012...“

Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 154/2014-60 z 29. mája 2014.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Podľa tvrdenia sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť v dôsledku nezákonného postupu okresného súdu, ktorý aj napriek splneniu zákonných podmienok na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov jeho návrh zamietol a zaviazal ho na zaplatenie súdneho poplatku za návrh. Okresný súd uznesením č. k. 39 C 43/2013-53 z 8. januára 2014 konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku a krajský súd namietaným rozhodnutím predmetné uznesenie okresného súdu „*protizákonne*“ potvrdil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd v tomto konaní preto skúmal, či právny názor vyslovený v uznesení krajského súdu č. k. 6 Co 154/2014-60 z 29. mája 2014 je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný. V odôvodnení namietaného rozhodnutia krajský súd v podstatnom uviedol:

„Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie vo veci, v ktorom sa navrhovateľ domáhal zaplataenia náhrady škody vo výške 100,- za každý deň straty, osobnej slobody odo dňa 19.5.2011 až do 22.10.2012 a to s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, pretože navrhovateľ nezaplatil dodatočne v určenej lehote súdny poplatok za návrh na začatie konania napriek tomu, že o následkoch nezaplataenia bol poučený.

Z obsahu spisu odvolací súd mal za preukázané, že navrhovateľ spolu s návrhom o náhradu škody zaslal súdu prvého stupňa i žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkoch a ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 28.5.2003, pod č. k. 39C/43/2013 - 36 nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a to s poukazom na ustanovenie § 138 ods. 1 O.s.p., keď dospel k záveru, že u navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ nepreukázal dôvodnú žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov, keď z predloženého tlačiva nemal preukázané, že na jeho strane sú také pomery, ktoré by odôvodňovali oslobodenie od súdnych poplatkov. Na odvolanie navrhovateľa voči uzneseniu, ktorým súd nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov odvolací súd – Krajský súd v Bratislave, uznesením zo dňa 23.9.2013 pod č. k. 8Co/425/2013 - 47

napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil, keď zdôraznil, že súd prvého stupňa postupoval vecne správne, keď podľa ustanovenia § 138 ods. 1 O.s.p. zisťoval pomery na strane navrhovateľa a správne vyhodnotil ním zistené skutočnosti, týkajúce sa majetkových, zárobkových a osobných pomerov navrhovateľa, vzhľadom na povahu a výšku ním uplatňovaného nároku, keď dospel k záveru, že tieto nezakladajú dôvody pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Odvolací súd zdôraznil, že navrhovateľ je síce nezamestnaný bez akýchkoľvek príjmov, avšak táto skutočnosť za stavu, keď nie je odkázaný pre stav hmotnej núdze na sociálne dávky a je vlastníkom nehnuteľného majetku, ešte neznamená, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Tiež z tvrdení navrhovateľa nevyplýva, že by mu v zabezpečení pravidelného príjmu prípadne dávky z titulu nezamestnanosti, alebo sociálnej odkázanosti, bránila vážna objektívna prekážka trvalej povahy. Mal za to, že od navrhovateľa možno spravodlivo požadovať úhradu súdneho poplatku s tým, že navrhovateľovi tým nebude odopretý reálny prístup k súdu a nebude tak neprimerane obmedzený v možnosti efektívne sa domáhať ochrany svojich práv súdnou cestou. Navyše v prípade úspechu v konaní bude navrhovateľovi zaplatený súdny poplatok vrátený vo forme priznaných trov konania.

Podľa § 10 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení, ak nebol zaplatený poplatok splatný s podaním návrhu na začatie konania, alebo dovolania, prvostupňový súd vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí spravidla v lehote 10 dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

Odvolací súd z obsahu spisu mal za preukázané, že po tom ako súd prvého stupňa nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré rozhodnutie bolo odvolacím súdom potvrdené, súd prvého stupňa vyzval navrhovateľa výzvou zo dňa 5.11.2013, aby v lehote 10 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy zaplatil súdny poplatok za návrh na začatie konania podľa § 6 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkoch z registra trestov a to podľa položky 1, písm. b) sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov s tým, že ak nebude súdny poplatok v určenej dobe zaplatený, súd konanie v zmysle § 10 ods. 1 cit. zák. konanie zastaví. Navrhovateľ predmetnú výzvu prevzal

dňa 9.12.2013. Lehota na zaplatenie súdneho poplatku za návrh na začatie konania preto uplynula dňa 19.12.2013. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ súdny poplatok za návrh nezaplatil ani do konca lehoty na podanie odvolania (§ 10 ods. 3 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatkov za výpis z registra trestov v platnom znení).

Správne súd prvého stupňa konanie vo veci zastavil, keď navrhovateľ ako poplatník nezaplatil súdny poplatok za návrh na začatie konania tak, ako bolo vyššie uvedené. Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

V citovanej časti odôvodnenia namietaného rozhodnutia krajský súd jednoznačným spôsobom uviedol výstižné dôvody, pre ktoré považoval odvolacie námietky sťažovateľa za irelevantné a pre ktoré odvolaniu sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania nevyhovelo. Svoj právny záver oprel o ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktoré jednoznačne ustanovujú, že v prípade nesplnenia poplatkovej povinnosti v lehote ustanovenej vo výzve súdu musí byť konanie zastavené. Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený dostatočným spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne

akceptovateľný. Zo záverov krajského súdu nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Ústavný súd preto po preskúmaní namietaného rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávosti skutkových a právnych záverov krajského súdu alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v tejto veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014